

**ענת סראוסטי היתה
בעזה ביום־הפת"ח.
שום דבר מיוחד
לא קרה —
וזה היה
הדבר המיוחד**

המיסעדה הקבועה ברחוב הראשי, שבה הם נוהגים לאכול בהפסקות שבין האירועים השונים.

לעיתים נדמה שאת צוות הטלוויזיה האמריקאית יותר מעניין מה עושה כאותו הרגע הצוות המקביל, מאשר אילו מאורעות מתרחשים באיזור. אולי מסיבה זו הם נוהגים לנסוע בשיירות, להידבק זה לזנבו של זה. הם מודעים לכוחם, מודעים לעובדה שצילומיהם שינו, אולי, את דעת הקהל בארצות־הברית ובאירופה, יודעים שהצילומים שלהם גרמו לדיון על השטחים הכבדים שים במועצת־הביטחון של האו"ם.

לצוותים האמריקאיים יש זמני־לילה יין קבועים ומוזמנים לשירור החומר המצולם לארצות־הברית. בשעה היערי דה מתייצב נהגימונית במחסום ארז, שבתחילת רצועת־עזה, מקבל את הקלטת

סתם יום שכל פת"ח

המצולמת מן הצלם, ומביא אותה לתל־אביב.

ב יום השישי הצטרפתי לצוות של אחת הרשתות האמריקאיות. הבוקר התחיל מוקדם. מיד עם כניסתנו לעיר ערכנו בה סיור ברחובות. הם היו עדיין שוממים מאדם. רק טוריסטורים של חיילים התחילו את סיור־הבוקר לפתיחת צירי־התנועה. חיילים בכומות סגולות. תגור מלא מעילים עבים. שתי קסדות דפקו על האחוריים. אלה ביד אחת, נשק ביד האחרת. המחנות כפנים, האצבע המורה על ההדק. הם התקרמו במהירות.

מאגר הפועלים של תל־אביב יצא לעבודתו ביום השישי, יום־הפת"ח. מי שהבחין בשיירה יומית זו הבין, אולי, שכאותו היום אין צפויים אירועים מיוחדים בעזה.

אחרי־הצהריים התחלפו המסלולים, כשהמסלול מעזה צפונה היה מאוכלס במכוניותיהם של עשרות העיתונאים והצלמים, ואילו המסלול הנגדי איכלס את מאות המכוניות העותיות, שהובילו את "מאגר כוח־העבודה" בחזרה לעיר עזה ולמחנות־הפליטים שסביבה.

צוותי הטלוויזיה האמריקאית נמצאים בעזה בשבועות האחרונים מדי יום. הם מכירים את הסימטות הצרות, את השכונות השונות, את מחנות הפליטים, את המפקדים של צה"ל, ואת

את הסלים על הארץ והתחיל לזרוק אבנים.

מסלול־הנסיעה מן הצפון לכיוון קר כמעט ריק ממכוניות. המכוניות היחידות, כמעט, שנראו בו היו מכוניות־הם של העיתונאים, הצלמים ואנשי רשתות־הטלוויזיה האמריקאיות. אלה חילקו ביניהם את רצועת־עזה כמו כי מיבצע צבאי מתוכנן. לכל צוות הוקצה איזור־סיקור, והיה ברור שהרצועה "מכוסה".

מסלול־הנסיעה מעזה לכיוון צפון, לעומת זאת, היה שיירה אחת ארוכה, שתחילתה בעיר עזה וסופה בתל־אביב.

הטלוויזיה לבוא ולצלם את מחסום האבנים שהקימו. אילו היה הצוות יוצא לצלם, היתה מתארגנת בתוך דקות מעטות, אולי אף תוך זמן קצר יותר, הפגנה. אילו היתה מתארגנת הפגנה, היו כוחות־הביטחון ממהרים לאיזור. אילו היו כוחות־הביטחון באים למקום, היה עימות בינם לבין הילדים. אילו היה עימות, היה זה יכול להגיע לדרגות אלימות.

צלם־הטלוויזיה החליט שלא לצלם את מחסום־האבנים, והתחיל לנסוע. הילדים, שראו כי המכונית מתרחקת, התרגזו. הם לא היססו, התכופפו, הרימו אבנים והתחילו ללידות אותן במכונית המתרחקת.

גם הילד האחר, בעל הסלים, הניח

ה היתה בבוקר. בבוקר של היום השישי, ה־1 בינואר המכונה יום־הפת"ח.

זה היה במחנה־הפליטים שאטי, בקי צה המערבי של עזה. השוק היה פתוח כבר בבוקר, והתנהל בו מיסחר לא־ערי. קבוצת ילדים בני 10, אולי קצת יותר, אולי קצת פחות, עמדו במיגרש ריק, הסמוך לשוק. הם הקימו מחסום־אבנים קטן בסימטה צרה ולא־סלולה.

מכונית של רשת־הטלוויזיה האמריקאית אן־ב־סי חלפה במקום. המכר נית עצרה, הצלם הביט החוצה. ליד המכונית עמד ילד קטן, ידיו עמוטות בסלים, ובהם מיצרכי־מוזון שונים שקי־נה בשוק.

הילדים במיגרש הריק סימנו לצלם־

צעידים זרקו אבנים והקימו מחסום בלב עזה, חיילים פירקו אותו. ובאמצע: ילד בן 4